

Entorn de les perturbacions en els mitings

Entorn de les interrupcions fetes en el míting que celebraren dissabte els homes de «Lliga Catalana», s'han fet molts i variats comentaris, ja siguin aquests en pro, ja condemnant els fets.

Jo vaig a comentar això, ni amb l'intent d'afavorir els uns, ni de condemnar els altres, sinó amb tota imparcialitat, com són tots els meus comentaris.

Dissabte aquelles interrupcions em recordaren que no fa pas molt temps, en assistir jo a un míting a Barcelona, també la passió em dominà i vaig ésser un dels tals que saltaren a enfrontar-se amb uns perturbadors que volien interrompre un míting; aquells perturbadors eren de la F. A. I. i els oradors que feien el míting eren de l'Esquerra.

En recordar aquelles facècies em vingué a la testa la recordança que ja en el col·legi em deien «anarquista», però llavors ni jo ni els que m'ho deien sabíem que volia dir, sinó que m'ho deien perquè juntament amb el que ara perteneix a «Nosaltres Sols», l'ex-company Gabriel Xammar, lluitàvem sempre en el col·legi contra tot company que renegés de Catalunya, puix en aquell temps era «moda» d'escarnir la nostra llengua per una altra que, encara que la parlin germans nostres, era per a nosaltres una mofa, i recordo que en els nostres calaixos hi teníem una cinta barrada, amb uns escrits de «Visca Catalunya Lliure!» puix el meu company era un ferm separatista i jo el seguia. Allò ens havia costat més d'una vegada quedar-nos sense «pati» i anar a dinar tard, però nosaltres no sucumbíem i fins arribà que els professors no ens digueren res; llavors sols havíem de fer campanya amb els nostres companys.

I, entrant ara en el fons que m'inspira fer aquest comentari, pregunto jo: Què es va guanyar l'altre dia? Es sumaren o es restaren adeptes? Quin concepte de tots els fets passats s'haurà format el poble?... En front d'aquestes preguntes, em quedo en una incògnita, i basat en això faré un petit comentari o reportatge.

Jo comprenc que estan tots, qui més qui menys, en contacte, ja sigui directament o indirectament, seguint la lluita electoral i política d'aquests dies, que complint un deure de patriotisme segueixen amb ferm interès el procés de la política actual, i per cert són moments d'una forta vibració, i a l'entorns de passió política envers les diferents ideologies que cada ciutadà té en si, i que alhora vulguin tots els partits portar el bé a la Nació, i els seus cap-davanters, els uns i els altres, facin la seva propaganda per les ciutats, viles, pobles i valls, cantant les mil delícies del seu partit. Els cabdills, com vulgarment es diu, «cada ú tira l'aigua al seu molí» i no reconeixen que hi pugui haver cap altre partit que pugui tenir més bon programa, sinó que es creuen tots que els seus postulats són els millors: que tenen els millors homes, els més honestos, els més capacitats, ja siguin aquests d'esquerra, de dreta, d'un o altre extrem, sindicalistes, comunistes, etc.

Els seus periòdics i altres mitjans que la llei garanteix per a l'emissió del pensament, amb les seves campanyes canten les mil alabances dels seus i també les mil facècies dels altres i veuen en els altres taques de metre quadrat; però en el que fa referència a la premsa, ens trobem en el cas que a vegades veiem que un dia diu això i un altre dia diu allò, i és degut segons la cotització feta d'un partit o d'altre...

Més, tornant al que em referia anteriorment, jo comprenc molt bé que tots ens podem trobar en el cas que aquests dies ens dominí un xic aquesta passió política, per aquest vèrtic que d'una manera molt estranya i incomprensible es filtra dins de nosaltres, però no podem deixar mai en oblit que en el món, per la manera d'ésser de la seva concepció, hi ha unes lleis de la naturalesa molt variades tant com incomprensibles per a nosaltres, i que en el món, en ésser parits nosaltres, ens feren d'una manera que no pensem tots igual. Amb això vull dir que està bé que nosaltres creiem que el partit d'esquerra o dreta, A o B, és el que més íntegrament recull les aspiracions i anhels del poble, el que portarà el benestar econòmic i social, el que d'una manera palesa contribuirà a la puja dels nostres productes, el que farà els millors tractes comercials amb les nacions estrangeres, el que és el més catalanista, i el que és més liberal... Però nosaltres, això, si bé ho podem pensar i àdhuc sentir-ho, també tenim la suprema obligació de pensar que altres germans nostres tenen el dret de pensar, ja sigui com nosaltres, ja sigui d'un caire absolutament oposat al nostre concepte envers el partit que nosaltres el creiem digne dels nostres més fermes elogis. I això nosaltres ho tenim de pensar, com també que som éssers racionals, perquè tenim la raó, tenim el cervell molt més perfecte que les bèsties, tenim una

llengua i uns sentiments, i amb això, amb aquest cedàs, tenim de triar el que nosaltres pensem que és bo i el que és dolent, fer un raciocini, com així es diu, i per això és coneixent els homes que tenen la sort de posseir una testa ben despejada per equiparar millor les idees i conceptes de les lleis de la naturalesa i de les dels homes, i aquests són els savis, els escriptors, els poetes, etc.

Per què fan aquests dies els mitings, conferències, reunions, etc. etc.? Els fan perquè uns i altres volen fer sentir els seus postulats a aquells que no hi creuen, i per això es fan fulles, pasquins, articles, per a excitar els ànims amb els seus continguts, perquè homes d'idees oposades es vegin seduïts amb això i vagin al míting, conferència, etc. Llavors és quan la nostra raó, el nostre cervell, la nostra llengua hem de fer-la treballar, i aquest ésser pot canviar o no pot canviar; si canvia, un més que pensa amb aquelles ideologies, amb aquell programa; el partit en suma un més. Però també ens trobem i ells ho saben, que també en resten i això és el greu per al partit, puix quan més embalum més força, que aquesta es fa unint-se un amb un, agafant aquell postulat que «la unió fa la força», i per això el Govern, d'acord amb les lleis naturals i jurídiques, dóna a uns i altres, dins l'estricta legalitat i a l'entorns igual dret a uns i altres, emparant-los en tot, ja sigui en la seguretat de reunió, en la inviolabilitat de correspondència, garantia del sufragi, dret d'emissió del pensament, ja sigui de paraula o per mitjà de l'impremta.

Per això els partits tenen interès que als seus actes hi vagin quants més contraris de llur ideologia millor, puix ells saben que no tindria utilitat en les seves campanyes, quan són per exemple per a cercar addictes perquè els votin a ells, si solament hi anessin els seus, sinó que convé que quants més i més hi vagin de contraris, millor.

Però, ara pensem que en aquests actes en que hi van idees completament distintes, com és natural, els oradors no diuen en els seus parlaments que el seu partit és el més incapaçitat i que els altres són els més capacitats, sinó que explicaran llur programa, llur actuació, les tesis diferents... I pensem nosaltres per un moment: si cada vegada que hom al·ludeix el partit o idea nostra, fecim un comentari en contra, què passaria?... Que com que no seria possible que sols hi hagués un sol parer, perquè no pensem tots igual, passaria que a cada punt i a cada moment hi hauria una interrupció i jamai podríem saber en clar els postulats d'uns i altres, ja que un dia ho fariem nosaltres als nostres adversaris polítics i un altre dia ens ho farien ells a nosaltres, d'acord amb la llei de compensacions.

Doncs, què hem de fer? El que les lleis naturals i jurídiques ens manen; això és, el que es diu vulgarment, que si vols que et respectin la teva idea, creença, parer d'un fet, comentari o ideologia política, tens de respectar primerament les dels altres germans que amb el mateix dret que tu penses i tenen formada una raó i un concepte, ja sigui aquest polític com d'altre ordre.

Jo em faig vertader càrrec que el dissabte els autors de les interrupcions no ho feren en el sentit únic de no deixar fer l'acte perquè uns contraris a les seves idees feien el mateix que ells dies enera havien fet, i que per cert no es registrà el més lleu incident, i no perquè tots els ciutadans que omplien el local aquell dia pensessin el mateix, ni perquè tinguessin les mateixes idees polítiques, sinó que no es deixaren dominar, i si era molta la vibració, s'aixecaven i marxaven, perquè a ningú l'obligaven a estar-hi per força. Jo crec que dit acte si no hagués passat això del dissabte, causà bona impressió, i, perquè no dir-ho?, que sumaren adeptes; però després del que ha passat, he sentit molts que ho han comentat com ben segur no fou la seva intenció; i ara es dóna lloc a que s'obri un parèntesis, que serà solucionat o contestat el proper dia 19 i dóna lloc a que es faci ara una arma de combat d'aquella vella paradoxa: «Que dient les veritats es perden les amistats». Jo crec que les interrupcions foren degudes a la forta passió política, tal com dic abans.

KOPA I.C.^a

Terrassà!

Si no vols veure els teus suors engolits pel comunisme, diumenge vota els homes que més bé s'emmotllin al teu ideal, i que a l'entorns siguin vertaders catalanistes i bons patriotes de la nostra Catalunya.